

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/83/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4117231087
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4117231087.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Lenky Halmešovej a JUDr. Olivera Kolenčíka, v spore, žalobkyň: 1/ U.. B. M., rod. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., C. XXXX/XXA, zastúpená Moreno Vlk & Asociados SK s.r.o. so sídlom Cukrová 14, Bratislava IČO 47 235 641, 2/ P.. F. M., F., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., N. XXXX/X, zastúpená JUDr. Petra Baňáková, s. r. o. , so sídlom Vinohradnícka 29, Nitra, IČO: 50 686 241, proti žalovanému: G.. F. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., Q. XXX/XX, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. CIMRÁK, s.r.o., so sídlom Nitra, Štefánikova 7, IČO: 36 868 876, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 30. januára 2020 č. k. 7C/146/2017-612, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku (III.), ako aj vo výroku o trovách konania (IV.) **p o t v r d z u j e**.

Odvolací súd odvolania proti výroku (I.) napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania a proti výroku (II.) napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na pristúpenie JUDr. B. D. do konania na strane žalovaného **o d m i e t a**.

Žalovanému priznáva vo vzťahu k žalobkyňi v I. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. návrh žalobkyne v I. rade na prerušenie konania zamietol. Výrokom II. návrh žalobkyne v I. rade na pristúpenie U.. B. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXA, Nitra do konania na stranu žalovaného zamietol. Výrokom III. žalobu zamietol. Výrokom IV. určil, že žalovaný má voči žalobkyňiam v I. a II. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 137 písm. c), § 79, § 164, § 255 CSP, § 129, § 130, § 134 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka ako aj zisteným skutkovým stavom na základe čoho dospel k záveru, že žaloba žalobkyne nie je dôvodne podaná.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na obsah pôvodnej žaloby, ktorou sa žalobkyňa I. rade a pôvodný žalobca II. rade domáhali určenia, že sú vlastníckmi nehnuteľného majetku nachádzajúceho sa v kat. úz. F. M. tak ako je tento vyznačený na GP č. 8C/47/2017 vypracovaný Ing. Yvetou Strhanovou, zo dňa 20.06.2016 ako parc. č. XXXX/XXX orná pôda o výmere XXXX m² v celosti, ako aj náhrady trov konania. Uviedol, že v priebehu konania dňa 22.03.2018 zomrel pôvodný žalobca v II. rade P.. G. M., preto uznesením zo dňa 11.09.2018 sp. zn. 7C/146/2017-157 rozhodol o pokračovaní s jeho právnym nástupcami a to dedičmi žalobkyňami v I. a II. rade. Následne uznesením, vyhlásenom na pojednávaní dňa 22.03.2019, pripustil zmenu žaloby tak, že: „Súd určuje, že žalobkyňa v I. rade je vlastníčkou nehnuteľného majetku nachádzajúceho sa v k. ú. F. M. tak ako je tento vyznačený na GP č.

8C/47/2012 vypracovaný Ing. Yvetou Strhanovou zo dňa 20.06.2016 ako parc. č. XXXX/XXX - orná pôda o výmere XXXX m², v podiele 1-ica. Súd určuje, že nehnuteľný majetok nachádzajúceho sa v k. ú. F. M. ako parcela č. XXXX/XXX orná pôda o výmere XXXX m², tak ako je tento vyznačený v GP č. 8C/47/2012 vypracovaný Ing. Yvetou Strhanovou zo dňa 20.06.2016 patrí do dedičstva po zomrelom P.. G. M., nar. XX.XX.XXXX, zomrelom XX.XX.XXXX, naposledy bytom C. XXXX/XXA, A. v podiele 1-ica k celku.“

3. Súd prvej inštancie sa najskôr sa ako s predbežnými otázkami zaoberal návrhom žalobkyne I. rade prerušiť toto konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Nitra sp. zn. 17C/90/2019 a pripustiť do konania na stranu žalovaného U.. B. D., rod. H.. Návrh žalobkyne 1/ na prerušenie konania a pristúpenie U.. B. D., rod. H. do konania na stranu žalovaného zamietol, keďže nepovažoval za hospodárne prerušovať toto konanie, keďže výsledok konania vedeného pod sp. zn. 17C/90/2019, v ktorom súd posudzuje darovaciu zmluvu a nadväznosti na to vlastnícke právo U.. B. D., nemá vplyv na výsledok tohto konania, v ktorom súd posudzuje splnenie zákonných podmienok žalobkyne v I. rade a jej nebohého manžela P.. G. M. pre nadobudnutie ich vlastnícke práva k spornému pozemku vydržaním.

4. Súd prvej inštancie po prejednaní veci dospel k záveru, že žalobkyne v konaní neuniesli dôkazné bremeno z hľadiska preukázania všetkých zákonných podmienok pre určenie vlastníctva žalobkyne v I. rade a jej neb. manžela P.. G. M. vydržaním podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobkyňa v I. rade a jej neb. manžel P.. G. M. so zreteľom na všetky skutočnosti nemohli byť dobromyseľní o tom, že im sporná nehnuteľnosť patrí, teda, že sú oprávnenými držiteľmi. Dodal, že predpokladom úspešnosti žaloby na určenie vlastníckeho práva vydržaním, je preukázanie splnenia zákonom požadovaných predpokladov. Uviedol, že je potrebné súhlasiť s tým, že pri vyhotovení oplotenia, bez ohľadu na to, kto im ho realizoval, si mali žalobkyňa v I. rade a jej manžel vytýčiť hranice svojho pozemku, čo je prenesenie súradníc z katastrálnej dokumentácie autorizovanou osobou (geodetom) na tvar miesta, pričom vytýčením hraníc sa nemenia a ani nezakladajú právne vzťahy k dotknutým pozemkom. Súdu prvej inštancie sa javila výpoveď svedka U. P. ako nedôveryhodná, pretože ak podľa tvrdenia žalobkyne v I. rade bolo oplotenie realizované v novembri 1992, uvedené nebolo potvrdené výpoveďou svedka P., ktorý sa sám vyjadril, že ak by to bolo v zime, uvedené by si pamätal. Podľa názoru súdu bolo predovšetkým v záujme žalobkyne v I. rade a jej manžela aby postupovali pri vytýčení pozemku a stavbe oplotenia s náležitou opatrnosťou, pričom argumentácia žalobkyne I. rade o tom, že nevie kde sa stala chyba neobstojí. Žalobkyňa v I. rade pritom vykonáva profesiu advokátky, a preto s ohľadom na jej vzdelanie a odborné znalosti mala a mohla vidieť odklon popri prístupovej ceste na jej pozemok a to tak voľným okom ako aj porovnaním s vyhotovenými geometrickými plánmi, prípadne s katastrálnymi mapami. Poukázal na skutočnosť, že na spornú nehnuteľnosť boli vypracované dva geometrické plány a to geometrický plán Ing. Košíka zo dňa 01.06.1992 (č.l. 14 spisu) a geometrický plán Ing. Šagáta zo dňa 16.09.2012 (č.l. 20 spisu), z ktorých jednoznačne vyplýva, že prístupová cesta k nehnuteľnostiam žalobkyne v I. rade je zakreslená tak, že jej pravá strana tvorí hranicu medzi touto cestou a pozemkami žalovaného. Z obhliadky a vyhotovenej fotodokumentácie bolo podľa názoru súdu prvej inštancie preukázané, že oplotenie žalobkyne v I. rade sa odkláňa od hranice tejto cesty a je to rozpoznateľné aj voľným okom. Žalobkyňa v I. rade a jej manžel mali možnosť aj bez špeciálnej odbornej spôsobilosti vidieť, že plot nie je osadený na hranici jej pozemkov. Súd prvej inštancie prijal záver, že v danom prípade neboli od počiatku dobromyseľní, pretože pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno od nich požadovať, mali alebo mohli mať pochybnosti o existencii ich vlastníckeho práva k spornej časti pozemku. Zdôraznil, že v tomto smere nejde o výmeru v rozsahu niekoľkých metrov, ale o výmeru 2 335 m², v rozsahu ktorej je zasiahnuté do pozemku žalovaného.

5. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že ani dlhodobé užívanie sporného pozemku žalobkyňou v I. rade a jej manželom nemožno považovať za dobromyseľnú a oprávnenú držbu, ktorá by spĺňala podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Žalobkyňa v I. rade a jej manžel P.. G. M. tak nemohli spornú nehnuteľnosť nadobudnúť titulom vydržania podľa § 134 Občianskeho zákonníka. Nemožno hovoriť ani o ospravedliteľnom omyle, pretože sa vyžaduje aby postupovali s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú bolo možné so zreteľom na okolnosti prípadu od nich požadovať. Zdôraznil, že neobstojí tvrdenie žalobkyne v I. rade, že v polovici novembra 1992 Slovenské elektrárne umožnili napojenie na existujúcu transformačnú stanicu vzdialenú cca 500 od stavby domu, bola vypracovaná projektová dokumentácia - mali na to dva dni (sobotu a nedeľu) aby vykopali popri hlavnej komunikácii jarok do ktorého umiestnili elektrický kábel, ktorý viedol na ich pozemok, kde bola osadená skriňa na meranie odberu elektrickej energie a následne tento kábel viedol cca 200 m až k domu, v tej istej ryhe, ktorú

vykopali pre tento účel, je umiestnený aj kábel slaboprúdu, ktorý zabezpečuje telefón a internet, ktoré tvrdenie je v rozpore so záznamom Slovenskej stavebnej inšpekcie zo dňa 28.03.2013, v ktorom sa okrem iného uvádza, že elektrická prípojka realizovaná v roku 1993 a bola povolená ako jeden zo stavebných objektov stavby RD na ktorý vydal stavebný úrad dňa 05.04.1993 stavebné povolenie. Ďalej tvrdenie žalobkyne v I. rade, že v roku 2003 plynárne udellili výnimku, kedy potrubie môže byť vedené na oplotení cca 250 m, tam sa zapustilo potrubie do zeme a k domu prechádza cca 30 m už osadené v zemi, je v rozpore so zisteniami v zázname Slovenskej stavebnej inšpekcie zo dňa 28.03.2013, podľa ktorého sa žalobkyňa v I. rade ako účastníčka stavby nepredložila povolenie príslušného stavebného úradu na plynovú prípojku, ide o drobnú stavbu, podľa predloženého situačného výkresu Ing. Windicha, mala byť plynová prípojka napojená na plánovaný plynovod v Q., odkiaľ viedla jej trasa do plynomeru a potom po oplotení po konzolách na hranici nehnuteľnosti parc. č. 3692/45 až k rodinnému domu manželov M., v skutočnosti vedie od plynomeru, ktorý je osadený v spoločnej skrini s plynomerom žalovaného, zavesená na oplotení k rodinnému domu žalobkyne v I. rade. Žalobkyňa v I. rade na obhliadke na mieste tvrdila, že spolu so stavebným povolením, sa povolilo ohradiť pozemok, čo má preukazovať stavebné povolenie, ktoré nepredložila do konania. Z doloženého stavebného povolenia č. 2951/2/92-Ing.Ká/Or zo dňa 05.04.1993, právoplatné dňa 21.05.1993, ktorým bolo Obvodným úradom životného prostredia oddelenie územného rozvoja a štátnej stavebnej správy udelené povolenie pre P. M. G. a manželka U. B. M. sa týkalo stavby rodinného domu na pozemku parc. č. XXXX/XX na umiestnenej ktorej bolo vydané územné rozhodnutie dňa 25.02.1993 pozostávajúci z kuchyne, haly, 5 izieb, o zastavanej ploche 155 2m bytovej ploche 122 m², inštalácií ÚK,ZĽ,EL, žumpy, kanalizačnej prípojky k žumpe, vodovodnej prípojky, elektrickej prípojky s tým, že stavba bude uskutočnená podľa dokumentácie overenej v stavebnom konaní, ktorá je súčasťou tohto stavebného povolenia, zmeny nesmú byť urobené bez predchádzajúceho povolenia stavebného úradu, stavebník zabezpečí vytyčenie priestorovej polohy stavby podľa rozhodnutia o umiestnení stavby orgánmi katastrálneho orgánu, odborný dozor bude vykonávať G. U. Q.. V tomto prípade predmetné stavebné povolenie sa netýka aj povolenia na výstavbu oplatenia.

6. Navyiac podľa názoru súdu prvej inštancie nebola splnená podmienka dobromyseľnosti po celú 10 ročnú dobu, ak by bola aj v konaní preukázaná dobrá viera žalobkyne v I. rade a jej manžela, čo preukázané v konaní nebolo, tak k jej zániku došlo momentom, kedy boli ako držiteľia oboznámení žalovaným so skutočnosťami o tom, že zasahujú do jeho pozemku. Za rozhodujúcu považoval v konaní preukázané tvrdenie žalovaného, že na Vianoce 1999 mal predostrieť túto tému žalobkyňi v I. rade a týmto momentom nastala u žalobkyne v I. rade a jej manžela skutočnosť, ktorá bola spôsobilá vyvolať ich pochybnosti o vlastníctve spornej nehnuteľnosti. Od tohto momentu vedela žalobkyňa v I. rade a jej manžel MUDr. G. M., resp. mali vedomosť o tom, že sporný pozemok im nepatrí ale patrí žalovanému. Na tomto základe bolo možné konštatovať, že žalobkyňa v I. rade a jej manžel pozemok užívali vediač o vlastníctve pozemku žalovaného a zároveň vediač o tom, že spornú časť pozemku nevlastnia. Žalovaný ako vlastník pozemku mohol kedykoľvek vyzvať na vypratanie pozemku, resp. odstránenie neoprávnených stavieb - oplatenia pozemku a vodovodnej prípojky vybudovaných na parc. č. XXXX/XX, zapísanej na LV č. XXXX, kat. úz. F. M., ktorá je jeho vlastníctvom, k čomu došlo podaním žaloby na Okresnom súde Nitra dňa 21.09.2012, ktoré konanie je vedené pod sp. zn. 8C/47/2012-424, ktoré bolo uznesením zo dňa 21.09.2020 prerušené do právoplatného skončenia tohto konania vedeného pod sp. zn. 7C/146/2017.

7. K návrhom na vykonanie dokazovania súd prvej inštancie uviedol, že v prípade návrhu žalovaného na výsluch svedka Ing. Antona Košíka, tento súd zamietol z dôvodu, že podľa lekárskeho nálezu MUDr. Jozefa Mattu zo dňa 09.08.2019 zdravotný stav Ing. Antona Košíka a vývoj ochorenia mu neumožňuje zúčastniť sa súdneho pojednávania, stav je trvalý, prognóza neistá, jeho psychický a fyzický stav mu neumožňuje vykonávať právne úkony. Pokiaľ išlo o návrh na výsluch svedka H. Y., tento súd zamietol z dôvodu, že žalobkyňa v I. rade, ktorá navrhla výsluch tohto svedka, na jeho výsluchu v konaní netrvala a nežiadala vykonať tento dôkaz. Žalobkyňa v I. rade v podaní zo dňa 14.02.2019 navrhla vykonať výsluch svedkov G. L. a G. P., pričom na pojednávaní dňa 22.03.2019 uviedla prostredníctvom jej zástupcu, že oznámi kontaktné údaje v lehote 10 dní na uvedených svedkov, rovnako tak na pojednávaní dňa 29.05.2019 uviedla, že v dodatočnej lehote 10 dní oznámi adresy svedkov G. L. P., napriek tomu, že sa zaviazala v uvedenej lehote oznámiť kontaktné údaje na svedkov, tak neurobila a neurobila tak ani dodatočne, preto súd návrh na výsluch uvedených svedkov zamietol. Dodal, že výsluch uvedených svedkov s ohľadom na zistený skutkový stav nepovažoval už za potrebný. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, priznal voči žalobcom v I. a II. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

8. Proti tomuto rozsudku podal písomne v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa v I. rade, ktorá navrhla napadnuté rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukázala na to, že súd prvej inštancie absolútne ignoroval jednoduché zistené fakty a to predovšetkým 27 ročné nerušené užívanie sporného pozemku z jej a manželovej strany. Uviedla, že žalovaný nevyvinul žiadne skutočné kroky k tomu, aby zmenil doterajší užívací stav a až v roku 2012, čo je o 13 rokov, podal žalobu o vypratanie sporného pozemku s tým, že žalovaný nemôže tvrdiť, že celé roky nevedel o tom, že na spornom pozemku sú natiahnuté inžinierske siete, rovnako sa na ňom nachádza porast ihličnanov vo vysokom veku. Zdôraznila, že nespornou bola doba užívania a starostlivosť o spornú nehnuteľnosť. Vo vzťahu k dobromyseľnosti poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp zn. 1Sžr/38/2011 zo dňa 08.11.2011. Vytýkala súdu prvej inštancie, že nevyhodnotil nečinnosť žalovaného, ako zapísaného vlastníka s tým, že plynutím času nečinnosti žalovaného sa jeho vlastníctvo výrazne oslabilo. Podľa názoru žalobkyne v I. rade súd prvej inštancie absolútne nezobral do úvahy, že ona spolu s manželom 27 rokov do spornej nehnuteľnosti investovala nemalé finančné prostriedky, ktoré spočívali v starostlivosti o pôdu ako aj dreviny na nej vysadené. Okrem toho súd prvej inštancie absolútne zle vyhodnotil rodinné stretnutie na Vianoce 1999, ktoré sa zúčastnil aj žalovaný. Toto stretnutie dokazuje, že žalovaný veľmi dobre vedel celý čas, že sporný pozemok užíva spolu s manželom a nijak jej v tom nebránil, ani ich držbu nespochybňoval. Z vyjadrenia žalovaného, že pozemok vôbec netreba riešiť, aj tak to zostáva v rodine nadobudla presvedčenie, že žalovaný nespochybňuje ich držbu, nenamieta ich užívanie a investície, ktoré do obhospodarovanej spornej časti pozemku vložili. Podľa názoru žalobkyne v I. rade svedok P. preukázal, kto budoval oplotenie, pričom uviedol, že to bola jeho firma, teda nemohla to byť ona s manželom a tým pádom ani nemohla ovplyvniť, akým spôsobom bolo oplotenie postavené. Uviedla, že nechápe, z akých dôvodov súd prvej inštancie vyhodnotil výpoveď svedka P. ako nedôveryhodnú. Tento krok považuje za arbitrárny a subjektívny bez oho, aby svedeckú výpoveď menovaného svedka degradovali iné okolnosti. Zdôraznila, že výpoveď svedka nemožno považovať za neobjektívnu alebo nedôveryhodnú, pretože budovaný plot stojí reálne stále na mieste, žalovaný o ňom celú dobu má vedomosť, avšak kto budoval tento plot, žalovaný vedieť ani nemôže. Podľa jej názoru, v konaní bola výsluchom svedka P. jednoznačne preukázaná skutočnosť, že plot bol budovaný firmou P. a nijakým spôsobom nebola vyvrátená. Nestotožnila s názorom súdu, že sa nejedná o zanedbateľnú výmeru sporného pozemku, s tým, že výmera síce ako celok zanedbateľná nie je, avšak táto je daná len dĺžkou pozemku, pričom sporná časť tvorí úzky pás, na ktorom reálne nie je možné vybudovať a užívať nehnuteľnosť. Vytýkala súdu prvej inštancie, že nevzal do úvahy, že v prípade, ak by sa posunulo oplotenie o spornú časť pozemku, bude treba vyrúbať množstvo drevín. Taktiež nevzal do úvahy, že sa zúži jej príjazdová cesta k rodinnému domu a v prípade potreby sa k nej nedostane náklade vozidlo, rýchla zdravotná pomoc alebo iné vozidlo obhospodarovanie jej nehnuteľnosti. Namietala, že súčasťou prekládky v dôsledku posunu hranice by museli byť aj inžinierske siete, čo vyžaduje vysoké finančné náklady, na ktoré je napojený aj žalovaný. Rovnako arbitrárne vníma odôvodnenie súdu prvej inštancie, že už voľným okom mohla vidieť ona ako aj jej manžel, akým spôsobom je plot postavený. K tvrdeniu súdu prvej inštancie, že žalobkyňa v I. rade je advokátka, ktorá musí mať o takýchto veciach vedomosť, uviedla, že síce advokátkou je, avšak nie je geodetom, stavebnou firmou p P.. Ďalej namietala aj postup súdu prvej inštancie, ktorým odmietol prerušiť konanie až do rozhodnutia vo vec vedenej na OS Nitra sp zn. 17C/90/2019. V danom prípade, ak by bola JUDr. B. D. úspešná pristúpila by ako žalovaná v 2. rade do tohto konania. Vytýkala súdu prvej inštancie, že túto skutočnosť úplne odignoroval s tým, že z rozhodnutia nie je zrejmé, z akého dôvodu neprerušil konanie, pokiaľ sa v inom konaní rieši otázka nie len pasívnej legitímácie žalovaného, ale aj rozsahu jeho vlastníckeho práva. Poukázala na to, že takýchto okolností súd nemohol o tom spravodlivo rozhodnúť, pokiaľ žalovaný v dôsledku absolútne neplatného právneho úkonu nemôže byť výlučným vlastníkom aj k spornej časti pozemku. Zároveň uviedla, že tieto isté námietky sa týkajú aj jej návrhu na pristúpenie U.. B. D. na stranu žalovaných.

9. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne v I. rade uviedol, že v konaní nebola sporná doba držby zo strany žalobkyne v I. rade a právneho predchodcu žalobkyne v II. rade. Sporná bola dobromyseľnosť a nerušenosť držby. Bránil sa tým, že preukázal, že žalobkyňa v I. rade a právny predchodca žalobkyne v II. rade nemohli byť nikdy dobromyseľní vo svojej držbe predmetných nehnuteľností. Sama žalobkyňa v I. rade dala vypracovať Ing. Šagátovi geometrický plán za účelom oddelenia pozemkov a na základe ktorého bola uzatvorená zámenná zmluva medzi U.. M., P. M., G.. L. a p P.. Na základe tejto zmluvy vznikla novovytvorená par. č. XXXX/XX, ako prístupová vesta k pozemku žalobkyne v I. rade, ktorej pravá strana tvorí hranicu v súčasnosti s pozemkom žalovaného. V roku 1997 dala žalobkyňa v I. rade vypracovať geometrický plán Ing. Košíkom na zameranie rodinného domu, z

ktorého je opätovne zrejmé, že par. XXXX/XX tvorí prístupovú cestu k jej domovej nehnuteľnosti a jej práva strana je hranicou s pozemkom žalovaného. Z predmetného geometrického plánu je tiež zrejmé, že žalobkyňa v I. rade zabrala aj časť parcely č. XXXX/XX, XXXX/XX, s ktorými majiteľmi sa ale finančne vyrovnala. Žalovaný má za to, že z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa v I. rade vedela, že pravá strana prístupovej cesty k jej domovej nehnuteľnosti tvorí hranice s pozemkom žalovaného a že oplotenie sa odchyľuje od tejto hranice do pozemku žalovaného. Tiež mal za to, že neobstojí tvrdenie žalobkyne v I. rade, že nehnuteľnosti užívala spolu so svojim manželom právnych predchodcom žalobkyne v II. rade od roku 1992 tak, ako boli oplotené.

10. Žalovaný vo svojom vyjadrení doručenom súd dňa 16.04.2021 uviedol, že má vážne výhrady k tvrdeniu, že sa 27 rokov o svoj majetok nestaral z dôvodu, že o svoj majetok sa staral riadne platil dane a nikdy nedovolil, aby sa v zabratej časti pozemku čokoľvek postavilo. Poukázal na to, že keď dával súhlas na vybudovanie vodovodnej prípojky, táto bola naprojektovaná na M. pozemku, ale zrealizovaná na jeho. V zákonnej lehote podal protest na stavebnú inšpekciu. Práve prechádzal okolo, keď spozoroval čosi nekalé a od staviteľov požadoval vysvetlenie. Všimol si, že sa pretláča po inej trase, než bola naprojektovaná. Odpovedali mu, že takto si to rozkázali domáci, stavbu pri tom vykonávali pracovníci ZsVK. Podotkol tiež, že 80-90 m prístupová cesta, 3,5 m široká, vedúca k domu žalobkyne v I. rade by mala tvoriť homogénny úzky a ohraničený koridor. So zabraným pozemkom vytvára dojem, aby sa jej pozemok donekonečna roztváral. Je to viditeľné voľným okom a namiesto toho, aby ohrada kopírovala z pravej strany aj ľavej strany prístupovú cestu, na pravej strane sa od nej markantne abnormálne odkláňa. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne v I. rade, že pri kúpe pozemku sa o zabratí pozemku mohol oboznámiť obhliadkou uviedol, že ide o klamstvo a zavádzanie. Za ohradou domu žalobkyne v I. rade boli v tom čase nekonečné lány ornej pôdy, kde sa sialo a žalo. Ďalej zdôraznil, že nákladné vozidlá sa na pozemok žalobkyne v I. rade dostanú cez jej spodnú bránu. K námietke žalobkyne v I. rade, že v prípade prekládky elektrickej energie, by sa odstrihol od energií on, dodal, že toto mu nehrozí, pretože má elektrickú, telefónnu, vodovodnú aj plynovú prípojku vybudovanú na vlastnom pozemku. Za podstatný moment dokazovania považoval tú skutočnosť, že pri pohľade od prístupovej cesty na pozemok žalobkyne v I. rade smerom do doliny je línia ľavej strany aj spodnej časti ohrady pozemku žalobkyne v I. rade v súlade s právnym stavom. Ľavá strana kopíruje právny stav, spodná časť je predĺžená o 15 metrov, ale postavená v línii právneho stavu. Katastrálne súradnice prenesená na pozemok žalobkyne v I. rade boli iné, než tie, ktoré boli zakreslené v katastrálnej mape, Znamená to, že pri zameraní pozemku došlo k evidentnému a neoprávnenému záberu cudzej pôdy a teda nielen k nastoleniu protiprávneho stavu. V závere uviedol, že je nespochybniteľne dokázané, že pri stavbe jej ohrady došlo k úmyselnej manipulácii s tým, že svedok P. prehlásil, že ohradu staval na vytyčenej trase a stavbu po vykonaní diela s geodetom aj spoločne odkontrolovali. Ohradu postavil teda na trase, ktorú mu ľudia žalobkyne v I. rade podsunuli.

11. Žalobkyňa v I. rade so svojim vyjadrením k vyjadreniu žalovaného uviedla, že samotná nečinnosť žalovaného pri jeho vedomosti a tvrdení, že mu vec patrí, nasvedčuje o dobromyseľnosti žalobkyne, nakoľko v dobrej viere sporný pozemok obhospodarovali, starali sa oň. Nemožno odhliadnuť ani od toho, že na spornej časti pozemku, sa nachádza množstvo drevín v pokročilej dobe rastovej fázy. Poukázala na to, že spornú časť pozemku spolu s toho času už nebohým manželom užívali v súlade s vyhotoveným oplotením, ktoré budovala firma p. P., ktorá plot na mieste osadila. Tvrdila, že bola presvedčená, že oplotená časť je v súlade s geometrickým plánom a preto užívali ich vlastníctvo. K vyjadreniu žalovaného, že neobstojí skutočnosť, že užívala spolu so svojim manželom nehnuteľnosť tak, ako boli oplotené, uviedla, že v tomto tvrdení je evidentná účelovosť a nezrozumiteľnosť, pretože spomínané dreviny tvoria vo väčšine oplotenia hranicu bezprostredne pri vybudovanom plote. Ďalej zdôraznila, že nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytnutá široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nemohol byť nikdy istý vo svojom vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho, právneho štátu.

12. Odvolací súd skôr ako sa začal zaoberať správnosťou napadnutého rozhodnutia, posudzoval okrem iného aj to, či odvolanie je prípustné.

13. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

14. Podľa § 357 CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o
a) zastavení konania,

- b) odmietnutí podania vo veci samej,
- c) odmietnutí žaloby na obnovu konania,
- d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia,
- e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1,
- f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia,
- g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku,
- h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie,
- i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku,
- j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia,
- k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva,
- l) zabezpečení dôkazného prostriedku,
- m) nároku na náhradu trov konania,
- n) prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164,
- o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

15. Podľa § 386 písm. c) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

16. Odvolaním je teda možné napadnúť len rozhodnutie prvoinštančného súdu. Odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ak to zákon pripúšťa. Zákon pripúšťa podať odvolanie proti uzneseniam, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 357 CSP a ktorými sú uznesenia o:

- a) zastavení konania,
- b) odmietnutí podania vo veci samej,
- c) odmietnutí žaloby na obnovu konania,
- d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia,
- e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 CSP a 335 ods. 1 CSP,
- f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia,
- g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku,
- h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie,
- i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku,
- j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia,
- k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva,
- l) zabezpečení dôkazného prostriedku,
- m) nároku na náhradu trov konania,
- n) prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP a § 164 CSP
- o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

17. Vychádzajúc z vyššie uvedenej koncepcie prípustnosti odvolania voči taxatívne uvedeným uzneseniam súdu prvej inštancie, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku (I.), ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania a vo výroku (II.), ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na pristúpenie JJ. do konania, považoval za také rozhodnutie, proti ktorému Civilný sporový poriadok odvolanie (proti výrokom I. a II. napadnutého rozsudku) nepripúšťa. Z taxatívneho výpočtu uznesení súdu prvej inštancie v ust. § 357 CSP vyplýva, že zákon nepripúšťa možnosť podať odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania a ani proti výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na pripustenie účastníka na strane žalovaného. Z uvedeného dôvodu odvolací súd odvolanie žalobkyne v 1. rade v tomto smere odmietol bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou týchto odvolaním napadnutých výrokov rozsudku.

18. Následne Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 Civilného sporového poriadku) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa, preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku ako aj vo výroku o trovách konania, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP za splnenia podmienok ustanovených v § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru,

že odvolanie žalobkyne v 1. rade podané vo veci samej proti výroku , ktorým súd žalobu zamietol (III.) nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom zamietajúcom výroku ako aj v súvisiacom vo výroku o trovách konania podľa § 387 odsek 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

19. Podľa § 387 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok účinný od 01.07.2016), odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

20. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje so odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

21. Ak má odvolací súd po prejednaní veci dospieť k záveru, že súd prvej inštancie nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa (úplne) správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením. Z uvedeného dôvodu odvolací súd nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie s náležitosťami podľa § 220 ods. 2 CSP, ale sa len obmedzí na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, správne vec posúdil po právnej stránke a jeho závery majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie aj veľmi podrobne, zrozumiteľne a logicky odôvodnil a z tohto odôvodnenia je zrejme akými závermi a úvahami sa pri rozhodovaní riadil. Súd prvej inštancie sa dôsledne zaoberal všetkými námietkami žalobkyne v 1. rade a svoje závery v tomto smere uviedol aj v dôvodoch napadnutého rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil s tým, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto v zmysle § 387 ods. 2 CSP sa obmedzuje len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia bez toho, aby ich opakoval.

22. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dospel po vykonanom dokazovaní k správnejmu záveru, že v danom prípade žalobkyne neunesli dôkazné bremeno preukázania všetkých zákonných podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa v 1. rade namietala predovšetkým záveru súdu prvej inštancie v tom, že so svojim nebohým manželom so zreteľom na všetky skutočnosti nemohli byť dobromyseľní o tom, že im sporná nehnuteľnosť patrí. Žalobkyňa poukazovala na nerušené užívanie sporného pozemku v trvaní 27 rokov, uviedla, že pozemok užívali dobromyseľne. V tomto smere odvolací súd považuje za potrebné uviesť, dobromyseľnosť ako vnútorný psychický stav nemožno priamo dokázať. Možno o nej usudzovať iba z okolností, v ktorých sa tento psychický stav navonok prejavuje. Základným rozlišujúcim kritériom je, či u držiteľ veci alebo vykonávateľ práva pri normálnej opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti daného prípadu rozumne od neho požadovať, mohol alebo nemohol mať pochybnosti o tom, že mu vec, ktorú fakticky ovláda, alebo právo, ktoré vykonáva, mu patria. Okolnosti, z ktorých možno usudzovať existenciu dobromyseľnosti, musí v spore preukázať držiteľ veci, resp. vykonávateľ práva. Takže subjekt, ktorý sa bude dovolávať súdnej ochrany musí okrem iného tvrdiť resp. preukázať okolnosti, z ktorých možno usudzovať na jeho dobromyseľnosť, teda okolnosti, svedčiacie o poctivosti právneho dôvodu nadobudnutia veci, resp. práva, nie samú dobromyseľnosť ako vnútorné presvedčenie- psychický stav. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie prijal správny záver, že žalobkyne v tomto smere neunesli dôkazné bremeno. Správne súdu prvej inštancie konštatoval, že už samotný rozsah zásahu žalobkyní do vlastníckeho práva žalovaného rozhodujúcim spôsobom sponchybňuje ich dobromyseľnosť a správne prihliadol aj na všetky okolnosti danej veci napr. odklon popri prístupovej ceste viditeľný každému voľným okom. Napokon správne konštatoval, že žalobkyne nesplnili ani ďalšiu zákonnú podmienku vydržania a to 10 ročnú vydržačiu dobu, po ktorú oprávnený držiteľ musí vec nerušene užívať. Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že žalovaný na Vianoce 1999 upozornil žalobkyňu v I. rade, že užíva aj časť pozemku, ktorý patrí jemu. Uvedenú skutočnosť potvrdila aj v konaní vypočutá svedkyňa U. B. D. a to na pojednávaní pred súdom prvej inštancie konanom dňa 29. mája 2019 (č.l. 405 spisu). Podľa tvrdenia svedkyne žalobkyňa v I. rade sa mala vyjadriť tak, že „asi to tak je a buď sa to odkúpi alebo sa to vyrieši inak“. Žalobkyňa v I. rade s manželom odkúpili nehnuteľnosť v roku 1992 a 10 ročná vydržacia doba by v prípade nerušeného užívania uplynula v roku 2002. Keďže žalobca v roku 1999 oznámil žalobkyňu v I. rade, že užíva jemu patriacu časť nehnuteľnosti, najneskôr od tejto doby žalobkyňa a jej manžel nemohli spornú časť parcely užívať v dobre viere ako svoju vlastnú. Zohľadňujúc vyššie uvedené skutočnosti, teda najmä absenciu dobromyseľnosti pri vstupe do užívania nehnuteľnosti žalobkyňou v I. rade a jej manžela a tiež s ohľadom k tomu, že nemohla ani uplynúť 10 ročná vydržacia doba, po ktorú

musí oprávněný držitel nerušene užívat' vec ako svoju vlastnú, nebolo možné podanej žalobe vyhovieť, pretože žalobkyne nesplnil zákonné podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Podľa názoru odvolacieho súdu s ohľadom na tento záver nebolo už potrebné zaoberať sa ďalšími odvolacími námietkami žalobkyne v I. rade, pretože tieto nemohli nijakým spôsobom zmeniť vyššie uvedené závery.

23. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný priznal voči žalobkyňi v I. rade, ktorá podaním odvolania iniciovala odvolacie konanie, nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím vydaným súdnym úradníkom.

25. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávněnému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).